

Det gjælder kun om Politisager). Følgen er altsaa den, at, idetmindste i visse Arter af Sager, kan Dommeren, naar den Sigtede ikke svarer, ligesom antage, at saa er det bevist, at han har begaaet den Forseelse, for hvilken han er sigtet. Om denne Regel gjælder ogsaa i andre Sager end Politisager, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Boos) ved en Afbrydelse gjorde opmærksom paa, tror jeg ikke er let at tvivles om, thi Lovforslagets Bestemmelse gaa jo i det Hele ud paa at hjemle den frie Bewistheori, saa at Dommeren ikke er bunden i saa Henseende, men kan, om han vil, følge den Regel, jeg oplæste af § 367, eller bygge sin Overbevisning paa anden Maade. Der indeholdtes i et tidligere for det høie Thing forelagt Lovudkast, som fremkom her i 1863, og som findes i Rigsdags-tidenden for denne Aargang, Tillæg A., nogle fra det foreliggende Lovudkast forskjellige Bestemmelser. Det ældre Lovudkast, til hvilket jeg sigtede, indeholder Sp. 478 i § 86 følgende Regel: „Forinden den Sigtede besvarer noget saadant Spørgsmaal, skal Dommeren gjøre ham opmærksom paa, at han ikke er forpligtet til at svare, og at det, han forklarer, vil kunne benyttes som Bevis imod ham, men at paa den anden Side ogsaa hans Vægring ved at give Forklaring om Forhold, som maa være ham bekjendte, vil kunne opfattes som en Omstændighed, der taler imod ham“. Man vil se, at der er en ikke ringe Forskjel paa Bestemmelsen i det i 1863 forelagte Lovforslag og det foreliggende Lovforslags Bestemmelser. Der indeholdes Intet i det foreliggende Lovforslag om, at Dommeren, naar han tilspørger den Sigtede, skal gjøre ham opmærksom paa, at han ikke behøver at svare, men at man vil kunne benytte hans Soar som Bevis mod ham, og der indeholdes i det foreliggende Lovforslag fremdeles ikke nogen saadan Bestemmelse, at det, at han negter at svare, kun vil under Omstændigheder kunne tale mod ham. Det foreliggende Lovforslags Bestemmelse i § 367 er, som jeg nævnte, af en ganske anden Bestaffenhed. Det er fremdeles en Selvejlsøge, at, naar den Sigtede afhøres, og hans Svar tilføres Protokollen, har det ikke liden Betydning for ham, at disse Svar tilføres nøiagtigt, og at de gives baads en saadan Karakter og en saadan Fuldstændighed, at de efter hans Mening ere et sandt og virkeligt Udtryk for det, han har forklaret. For at fikke dette indeholdes i det tidligere Lovforslag af 1863 i fannes § 120 en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Egledes skulle, saa vidt muligt, den Sigtedes Udsagn gengives med hans egne Ord“. En saadan Bestemmelse har jeg ikke kunnet finde i det foreliggende Lovforslag. Endvidere indeholdes i det ældre Lovforslags § 121 den Bestemmelse, at: „Naastaar en afsørt Person — sigtet eller Vidne — „at hans Forklaring ikke er tilført rigtigt eller med tilstrækkelig Fuld-

stændighed, kan han forlange selv til Protokollen at diktere, hvad han finder nødvendigt for at berigtige eller fuldstændiggjøre det Tilførte, dog at Saadant sker uden Vidtstiftighed“. Heller ikke en saadan Bestemmelse, sigtende til at beskytte den Anklagedes Interesser ligeoverfor, at hans Udsagn tilføres Protokollen paa en fuldstændig betryggende Maade, har jeg kunnet finde i det foreliggende Lovforslag. Derimod indeholder det foreliggende Lovforslag en anden og hos os, naar undtages et enkelt Omraade, ny Bestemmelse, nemlig den, at Forhørene ere offentlige. Bestemmelsen derom indeholdes i Lovforslaas § 79. Jeg anser det for et stort Spørgsmaal, om den Bestemmelse, at Forhørene skulle være offentlige, ikke maa betragtes som et stort Onde for den Sigtede, og om derved i Virkeligheden opnaas Noget, som kan forventes i andre Henseender at ville bidrage til Sagens retfærdige Udgang. Det er ganske vist haardt for den, der ser sig i det beklagelige Tilfælde at skulle møde for en Ret som mistænkt for en Forbrydelse, at det, derved at Forhørene holdes offentligt, skal udbalanseres gennem offentlige Blade og paa anden Maade, at en saadan Mistanke er bleven rettet mod ham, og jeg skal i denne Forbindelse nævne, at den Forhandling, som senere finder Sted for at afgjøre, om Sagen skal henvises til Hovedforhandling eller ikke, en Forhandling, der altsaa kan afvætte Mistanken, er ikke offentlig. Vi have hos os til Udførelse af Grundlovens § 74 om Indførelse af offentlig og mundtlig Procedure gjort to Forsøg, det ene ved Indstiftelsen af Sp- og Handelsretten ifølge Loven af 19de Februar 1861, det andet ved Indstiftelsen af den saakaldte offentlige Politiret i Kjøbenhavn ved Loven af 11te Februar 1863. Jeg tror, som ogsaa blev berørt under de Forhandlinger, der fandt Sted under det tidligere forinden dette foreliggende Lovforslag, at Forsøget med Oprettelsen af Sp- og Handelsretten maa i alle væsentlige Henseender betragtes som fuldstændig vellykket. Derimod er jeg langtfra sikker paa, at man vil kunne sige det Samme med Hensyn til den Offentlighed, der finder Sted ved den saakaldte offentlige Politiret i Kjøbenhavn. Ærede Medlemmer ville ofte have set Referater fra den offentlige Politiret, og jeg tror ikke, at Sagen stiller sig anderledes, end at den Udbalansen af Smaaforsøelser, den store Offentlighed, som der gives de Ting, som der kan forekomme, i mange Tilfælde fremtræder for Parterne som et langt større Onde end den Bøde, som der er Tale om at paalægge dem. Denne Offentlighed i Forhørene finder som bekjendt Sted i England, og det er derfor, det foreliggende Lovudkast har hentet den; men jeg tror, at man her som saa ofte med Joie kan sige, at Forholdene i England stille sig saa forskjelligt fra vore, at man ikke altid maa tro, at, hvad der der kan være rigtigt, da ogsaa kan være rigtigt her. Saavidt jeg har formaaet at opfatte det, saa forholder